

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Број: У-213/05

Бања Лука, 13.7.2005. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија овог суда и то Куленовић Златка као предсједника вијећа, те Мрша Смиљане и Осмић Дарка као чланова вијећа, уз учешће Сувајчевић Слађане као записничара, у правној ствари по захтјеву тужилаца Ђ. А. и др. из К., Д., заступаних по пуномоћнику адвокату М. З. из Д. (у даљем тексту: тужиоци) за извршење пресуде Врховног суда Републике Српске број У-456/02 од 2.2.2005. године, у сједници одржаној 13.7.2005. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Захтјев се одбија.

О б р а з л о ж е њ е

Тужиоци су овоме суду поднијели дана 24.6.2005. године захтјев за извршење пресуде овог суда број У-456/02 од 2.2.2005. године. Наведеном пресудом је поништена одлука Владе РС број 0271-020-164/00 од 15.3.2000. године, којом је утврђено да је од општег интереса изградња стамбеног насеља – станова за смјештај избјеглица и расељених лица на подручју општине Д. на локалитетима зв. К. и В. Б. па да се у ту сврху може извршити потпуна и непотпуна експропријација некретнина према пројекту које је саставни дио те одлуке.

У захтјеву за извршење пресуде број У-456/02 од 2.2.2005. године, се наводи да су тужиоци дана 18.5.2005. године, од тужене стране тражили доношење другог акта у извршењу наведене пресуде Врховног суда, уважавањем правног схватања и примједби суда из те пресуде али да је тужена дана 7.4.2005. године донијела одлуку број 02/1-020-452/05, о утврђивању општег интереса у истој правној ствари, против које су покренули управни спор, тужбом код Врховног суда РС дана 20.5.2005. године. Како је тужена донијела одлуку у поновном поступку, а није поништила своју одлуку број 02/1-020-164/00 од 15.3.2000. године, произлази, како надаље истичу, да су на снази обе одлуке што је правно недопуштено па да се на тај начин „изигравају прописи и одржава незаконито стање на терену“. Сматрају да су се стекли услови из чл. 63. Закона о управним споровима јер да тужена није поступила, по пресуди У-456/02 од 2.2.2005. године иако је била на то обавезна, па су предложили да суд донесе рјешење које замјењује акт надлежног органа, те да то рјешење достави органу надлежном за извршење и обавијести орган који врши надзор.

Одлучено је као у диспозитиву овог рјешења из слиједећих разлога:

Одредбама чл. 62. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС“, бр. 12/94 – у даљем тексту: ЗУС), прописано је да ако надлежни орган последице поништења управног акта донесе управни акт противно правном схватању суда, или противно примједбама суда у погледу поступка, па тужилац поднесе нову тужбу, суд ће поништити оспорени акт и, по правилу, сам ријешити ствар пресудом. Таква пресуда у свему замјењује акт надлежног органа. О оваквом случају суд извјештава орган који врши надзор. Према чл. 63. ЗУС-а, ако надлежни орган последице поништења управног акта не донесе одмах, а најкасније у року од 30 дана, нови управни акт, странка може посебним поднеском тражити доношење таквог акта. Ако надлежни орган не донесе акт ни за 7 дана од овог тражења, странка може тражити доношење таквог акта од суда који је донио пресуду у првом степену.

Тужиоци су, како то произлази из садржаја захтјева за извршење судске пресуде, тај захтјев поднијели, сагласно одредбама чл. 62. ЗУС-а, јер да је тужена влада РС, последице поништења управног акта, донијела нови акт противно правном схватању суда и примједбама суда у погледу поступка.

Међутим, суд је у конкретном случају пресудом бр. У-456/02 од 2.2.2005. године, поништио одлуку Владе РС која се оспоравала у том управном спору. У поновном поступку тужена је донијела нову одлуку бр. 02/1-020-452/05 од 7.4.2005. године, против које су тужиоци поднијели тужбу.

Код таквог стања ствари, у том управном спору ће се моћи истицати приговори у смислу непоступања тужене стране по правном схватању и примједбама суда из пресуде број У-456/02 од 2.2.2005. године. Због тога није могуће извршити пресуду суда на начин како су то тражили тужиоци, погрешно се позивајући на одредбу чл. 63. ЗУС-а која регулише ситуацију кад тужени орган не донесе у року од 30 дана, умјесто поништеног нови управни акт, што овдје није случај јер је тужена у поновном поступку донијела нову одлуку чију законитост су тужиоци оспорили у управном спору подношењем тужбе против те одлуке.

На основу изложеног примјеном одредбе чл. 59. ЗУС-а, а сходном примјеном одредаба чл. 175. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 58/03 и 85/03), одлучено је као у диспозитиву овог рјешења.

Записничар:
Сувајчевић Слађана

Предсједник вијећа:
Куленовић Златко

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарне
Братић Душанка